

Nadver og ansvar

Bladet Nyt Liv har i nummer 3, 2014 en artikel med overskriften "Gudstjeneste med eller uden nadver" skrevet af Mikkel Virgilius.

Artiklen søger at give svar på spørgsmålet: "Hvorfor har vi (Nyt Liv) ikke nadver i forbindelse med vore lejr gudstjenester?"

Svaret og begrundelsen lyder: "Men netop fordi det er så broget en flok, som kommer på vore lejre, netop derfor finder vi det uforsvarligt at lade en nadverfejring indgå i vores lejr gudstjeneste. Vi har ikke mulighed for på en sjælesørgerisk forsvarlig måde at samtale personligt med og formane alle dem, som lever i et uopgjort forhold til Gud."

Det må betyde, at nadverfejring ikke kan finde sted, før alle, der lever i et uopgjort forhold til Gud, er kendte af lejrens åndelige ledere, så de kan indkaldes til en personlig samtale. Altså: Lejrledelsen må vide, hvilket forhold hver enkelt lejrdeleger har til Gud for at kunne gennemføre en samtale med dem, som de mistænker for uberettiget at ville deltage i nadveren og formane dem på en sjælesørgerisk forsvarlig vis.

Men hvordan og hvorfra skal lejrledelsen få viden om den enkeltes forhold til Gud?

Det lader sig ikke gøre, og det skyldes ikke, at der kommer mange på lejrene, for heller ikke i en lille menighed med få medlemmer er det muligt. Kun Gud alene ved om et menneske lever i et uopgjort forhold til Gud Herren. I forholdet til nadveren, er det ikke præsten eller lejrledelsens ansvar at kende den enkeltes motiv for at deltage i nadveren. Det ansvar påhviler alene den enkelte deltager. For som Paulus siger: "Den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde forsynder sig derfor mod Herrens legeme og blod. Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret. For den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til." 1.Kor.11:27-29.

Enhver prøve sig selv! – ikke at nogen skal prøve andre. Den prøve er dybt personligt ind for Guds ansigt.

Præsten eller den, som står for en nadverfejring, har ansvar for, at Guds formaning ved Paulus bliver videregivet, så enhver, der ønsker at deltage i nadveren, er vidende om, at han spiser og drikker sig en dom til, hvis han gør det uden at agte på, at det er Jesu legeme og blod, han spiser og drikker.

Denne formaning gives ikke i Folkekirken, der tværtimod gerne indbyder alle til at deltage i nadveren. Denne praksis er en nedgørelse af Herrens legeme og blod, for nadveren er dybest set alene for Guds børn (de genfødte) og for dem, der af hjertet længes efter det nye liv i troen på Jesus. Kun de, der ved Helligånden ikke ved af noget andet til frelse end Jesus den korsfæstede, forstår at agte på Kristi legeme, så de spiser og drikker på en værdig måde.

En bemærkning om nadver i forhold til kirketugt: Når et medlem af en menighed er i kirketugt, er det menighedens leder eller præstens ansvar, at vedkommende ikke modtager nadveren. Det er en del af kirketugten. Men også på det punkt svigtes der, for kirketugt praktiseres stort set ikke mere.